

יום טוב פרק שני ביצה

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ב מלכות
תפלה הלכה ה סג
עשין ע"ש טו"ש א"ח סר
תפ"ט ע"ב א:
יז ב מיי ע"ש הלכה יא
סג ע"ש טו"ש א"ח
סמון תכה סע"ף א וסמון
סל סע"ף ו וסמון תרכב
סע"ף יז:
יח ג סמון תל סע"ף
כ:
יח ד מיי ע"ש טו"ש ע"ש
וסמון תכה סע"ף יז:
כ ה מיי פ"ו מלכות
א"ח הלכה יא סג
לחון ע"ש טו"ש א"ח
סמון תקב סע"ף כז:
כא ו מיי פ"ח מהל'
עירובין הלכה יד
טו"ש א"ח סמון תקב
סע"ף יז:
כב ז מיי פ"ח מלכות
י"ט הלכה ט סג
ע"ש טו"ש א"ח סמון תקב
סע"ף א:
כג ח מיי ע"ש הלכה י
טו"ש ע"ש סע"ף יז:
כד ט מיי וסמון ע"ש
טו"ש א"ח סמון
תק סע"ף ו:
כה י מיי פ"ו ע"ש הל' ט
סג ע"ש טו"ש
א"ח ס"י תקב סע"ף כ:
כו כ מיי ע"ש הלכה י
טו"ש ע"ש סע"ף כג:

(א) [מוסף בכרות פ"ג],
(ב) [בכרות מט.], (ג) עירובין
מ: [מוסף בכרות פ"ג]
ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש
(ד) גבי י"ט נקט איפכא י"ט
שאל להיות שבת משום
דכ"ט מ"ט מפלל כסדר של
י"ט אכל ר"ח מפלל כסדר
של שבת. מהרש"א בשם
(ה) [מוסף פ"ג], (ו) [ע"ש
מוסף פ"ג], (ז) [ע"ש
מוסף פ"ג], (ח) [ע"ש
מוסף פ"ג], (ט) [ע"ש
מוסף פ"ג], (י) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יא) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יב) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יג) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יד) [ע"ש
מוסף פ"ג], (טו) [ע"ש
מוסף פ"ג], (טז) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יז) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יח) [ע"ש
מוסף פ"ג], (יט) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כ) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כא) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כב) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כג) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כד) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כה) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כו) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כז) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כח) [ע"ש
מוסף פ"ג], (כט) [ע"ש
מוסף פ"ג], (ל) [ע"ש
מוסף פ"ג].

הגהות הב"ח

(א) הש"ך ד"ה מיום טוב
וכי ונתמזגין יאמר אם
היום חול ומחר קדש
עירובי עירוב אל היום
קדש: (ב) תוס' ד"ה מאי
טעמא וכי תנאי אמוראי
דהלך ודהתם וכו' לומר
דהתם והבא מיירי:

גליון הש"ס

גמ' רשב"א אומר
מבפלאה אשה תגור פה.
פיין לקמן דף כב ע"ב
בד"ה י"ד"ה ז"ה ממזגין
המזג' ע"ס:

מוסף רש"י

מתחיל בשל שבת. ומזן
לו את יום המנוח שבת.
ומסיים בשל שבת.
מקדש השבת וכו' לא
ועירובין (ח). ואומר
קדושת היום. על הלש
הש ע"ש שבת כגון את
יום המנוח הוא וכו' ואלו
הלש חזק היה, ואלו מועד
הוא את יום חג פלוני היה
(ט). מפני שהשבת
נאפת יפה בזמן
שהתגור מלאה. והתם
מנוחה קבולה זה לזה
מתמזגים זה מזה ונאפת
יפה וטורח הארץ הוא
(סוד רש"י ט"ו שפח).

מוסף תוספות

א. דהא אפילו ביצה
דכוחה שנוגדה ביום טוב
ראשון מותרת בשבת
היכא נמי כיון דמתנה
ביום טוב ראשון לא
מחייב במינין מיום טוב
לשבת.
ב. אדרבה הל"ל שיהא
קמחו כבעליו וכענין
שאמרו בעירובי תחומין
(ל"ז א') דבהנחה והכלים
כרגילי הבעלים ואפילו
נתנו לאחר בשבת או
ב"ט. כש"כ. ג. דאי אין
קמחו נאסר דאין צריך
לאקנויי. מ"ט. ד. דאי אין
מה והעילו חכמים
בתקנתן [ל אדם] את
יערב ריתן לאחרים שיעשו
לו. כש"כ. ה. [הנחה]
שלוחו של אדם כמותו.
ס. ו. והקנאה מיהא בעי
דבלאו הכי אי אפשר
משום שלוחו של אדם
כמותו. ר"ן.

היינו קלוקלא. אם היה מותר לערב אתמול והוא אסור: **מסחיל**
בשל שבת. זרחה אחת לשניה ומסחיל להזכיר שבת תחילה ומזן
לנו את יום המנוחה הוא ואלו יום חג פלוני הוה: **ומסיים**. הזכרה
בשל שבת מקדש השבת וכו' לא: **ואומר קדושה** היום **באמלע**. ומזן

היינו קלוקלא אמר רבא אמר רב חסדא אמר
רב הונא הלכה כרבי ולאסור תנו רבנן (ב) **יום**
טוב שחל להיות בשבת בית שמאי אומרים
מתפלל שמנה [ואומר] של שבת בפני עצמה
ושל יו"ט בפני עצמה וב"ה אומרים מתפלל
שבע מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת
ואומר קדושת היום באמצע רבי אומר אף
חותם בה **מקדש השבת** ישראל והזמנים תני
תנא קמיה רבינא אמר ליה אטו שבת ישראל מקדשי
הזמנים אמר ליה אטו שבת ישראל מקדשי
ליה והא שבת מקדשא וקיימא אלא אימא
מקדש השבת ישראל והזמנים אמר רב יוסף
הלכה כרבי וכדתריץ רבינא: **ה"ר שבת**
שחל להיות בר"ח או בחולו של מועד
ערבית ושחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר
מעין המאורע בעבודה יאם לא אמר מחזירין
אותו רבי אליעזר אומר בהודאה ובמוספין
מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת
ואומר קדושת היום באמצע רשב"ג ורבי
ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומרים
כל מקום שהזקק לשבע מתחיל בשל שבת
ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום
באמצע אמר רב הונא אין הלכה כאותו
הזוג אמר רב חייה בר אשי אמר רב מניח
אדם עירובי תחומין מיום טוב לחברו ומתנה
אמר רבא **ה"מניח** אדם עירובי תבשילין מיום
טוב לחברו ומתנה מאן דאמר עירובי תחומין
כל שכן עירובי תבשילין ומאן דאמר עירובי
תבשילין יאבל עירובי תחומין לא מאי טעמא
דלמקני שבייתה בשבתא לא תנו רבנן
י"א אין אופין מיום טוב לחברו באמת אמרו
ממלאה אשה כל הקדרה בשר אע"פ שאינה
צריכה אלא לחתיכה אחת ממלאה נחתום
חבית של מים אע"פ שאינו צריך אלא לקיתון
אחד אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך
לו ר' שמעון בן אלעזר אומר **ה"ממלאה** אשה
כל התנור פת מפני שהפת נאפת יפה בזמן
שהתנור מלא אמר רבא **ה"הלכה** כרבי שמעון
בן אלעזר איבעיא להו מי שלא הניח עירובי
תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר או דלמא
הוא נאסר ואין קמחו נאסר למאי מניח
לאקנויי קמחו לאחרים אי אמרת הוא נאסר
וקמחו נאסר צריך לאקנויי קמחו לאחרים ואי
אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך
לאקנויי קמחו לאחרים מאי תא שמע מי
שלא הניח עירובי תבשילין הרי זה לא יאפה
ולא יבשל ולא יטמין לא לו ולא לאחרים ולא
אחרים אופין ומבשילין לו כיצד הוא עושה
מקנה קמחו לאחרים ואופין לו ומבשילין לו
ש"מ הוא נאסר וקמחו נאסר ש"מ איבעיא
להו יעבר ואפה מאי ת"ש מי שלא הניח
עירובי תבשילין כיצד הוא עושה מקנה
קמחו לאחרים ואחרים אופין לו ומבשילין לו
ואי

אין הלכה באותו הזוג. וא"ת אמאי לא קאמר הלכה כתנא קמא
וי"ל דאי הוה אמר הלכה כתנא קמא הוה משמע אכל דכריו
אף ממנה שאמר מסיים בשל שבת והא ליתא דהא ק"ל להלכתא כרבי
דאמר חותם צרוך מקדש השבת ישראל והזמנים: **מאי**
טעמא למקני שבייתה בשבתא
כ"א. וא"ת למה לי האי
טעמא האיכא טעמא דהכנה כדאמר

בפ' בכל מערבין (עירובין דף נח: ושם)
מיו"ט לשבת מאי טעמא לא משום
הכנה וי"ל דאי לאו הוה טעמא
דמקני שבייתה שבתא משום טעמא
דקאמר משום הכנה לא אסרינן הוהיל
יש ע"ש ספק דשמא חול הוא לגמרי
מכל מקום קשה דהתם בעירובין
למה לי טעמא דהכנה תיפוק ליה
משום דמקני שבייתה שבתא לא יש
לומר דהתם מיירי בעירובי חלרות
ולא שייך למקני שבייתה ומכל מקום
קשה מההוא דגטין פרק הזורק (דף
עו:) גבי שכיז מרע דקאמר איחי
תזיל ותמוד ותפתח והתם מיירי
בשבת דשרי לעשות קנין והכא אסר
למקני שבייתה אפי' צו"ט וי"ל דהתם
מרע שאני דהמירו עליו שאל דהתם
דעתו ודעת דיש חלוק בין שכיז
מרע לאיס אחר דהא המירו לו לגרש
בשבת ואין אנו מקדשין ואין מגרשין
ואע"ג דלא קאמר לקמן (ו) אין מגרשין
מכל מקום למה יש לחלק בין קדושין
לגרשין ועוד דבתוספתא אמרינן
בדילא אין מקדשין ואין מגרשין ולי
נראה דתקאמרי התם אי אמת מודה
משמע דלא פליג שום אדם עליה
והא פליג רבי עליה לעיל דאמר
מערבין עירובי חלרות לכך נראה
לפרש דטעמא דהכא יש לומר משום
הכנה וה"ק אסור למקני שבייתה
בשבתא משום דהיינו הכנה ואין
מקינין מיום טוב בשבת וא"ת לרבי
יוחנן דאמר לעיל (דף טז.) טעמא דזה
מומרת דזה וקאמר שבתא לעיל
משום דלית ליה הכנה וכי פליג רבי
יוחנן אכל הני תנאי ואמוראי דהכא (ז)
יש לומר דהתם מיירי בהכנה שנעשה
בידים כגון עירובי תחומין ואפי' רבי
יוחנן מודה אכל מה שממיר ר' יוחנן
היינו גבי צי"ה דהוה הכנה צדי שמים
שנעשים מאל"ה:

א"א אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר

צריך לאקנויי קמחו לאחרים
ואי אמרת אין קמחו נאסר אין צריך
לאקנויי קמחו. ותימה הואיל וקמחו
נאסר מה מועיל הקנייה לאחרים מי
יכול לסקל האיסור שבו כדי שאכל
הוא עזמו אחר (כך) שנאסר וכו'
קשה כיון שהוא נאסר מאיזה טעם יא
שהוא נאסר אופין (לשבת) בשביל
וכי אחרים יכולים לעשות בשביל
שהוא עזמו אינו יכול לעשות בשביל
עזמו לכן נראה לי כג"כ דה"ג אי
אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר
מני לאקנויי קמחו לאחרים ואין מועיל
הקניין ואי אמרת הוא נאסר וקמחו
נאסר לא מני לאקנויי קמחו לאחרים
דא לא מועיל הקניין וצטמון גרס
ש"מ הוא נאסר ואין קמחו נאסר:

רבינו חננאל

ת"ר י"ט שחל בשבת
[נר] בית הלל אומרים
מתפלל שבע מתחיל
בשל שבת ומסיים בשל
שבת, ואומר קדושת היום
באמצע, פירוש, מתפלל
שאלו ראשונות ושלוש
אחרונות, ואומר אתה
בחרת באמצע, מתחיל
בשל שבת ואומר ותזן
לנו ה' אלהינו את
יום המנוח, ומסיים בשל
שבת בשמחה ובששון
הנחלתנו ושבתות ומועדי
ךדך. רבי אומר אף
חותם בהמקדש ישראל
הושבת והזמנים, ותציה
רישא הכי מקדש השבת
וישראל והזמנים, ושבת
לאו ישראל מקדש לה
דהא מקדשא וקיימא,
אמר רב יוסף הלכתא
כרבי רוחם בה וכדמתין
רבינא ברוך מקדש השבת
וישראל והזמנים, דשראל
מקדשי להו לזמנים,
הילכך מקדשין קדושין
דשראל דאינון מקדשי
להו לזמנים, ת"ר שבת
שהחלה להיות בר"ח את
בחולו של מועד. עירבת
ושחרית ומנחה מתפלל
שבע, ואומר אלהינו
ואלהו אבותינו יעלה
ויבא גוי', ומזכיר מעין
אם הוא ר"ח
אומר של ר"ח, ואם חולו
של מועד, אם ספח אומר
של פסח, ואם סוכות
של סוכות. בעבודה והיא
רצה ה' אלהינו בעמך
ישראל וכי. ואם לא
אמר מחזירין אותו, והכי
הילכתא. ובמוספין מתחיל
בשל שבת ומסיים בשל
שבת, ואומר קדושת היום
באמצע, וחזותם מקדש
השבת ישראל והזמנים,
והכי הילכתא. רשב"ג ור'
ישמעאל בנו של רבי
יוחנן בן ברוקא אומר, לא
במוספין בבלבד, אלא כל
יוחנן

(ב) ע"פ הגה"ה בד"ו: "אלה הוא נאסר לא אפי ליה אכל כל כמה דלא מקני כ"ו."